

هنرجویی برایمان تعریف کرد، سال قبل هنرآموزی داشتیم که یک تلفن همراه کوچک و قدیمی داشت و هر بار که با او شوخی می کردیم که آقا معلم، این چه گوشی داغونی است، می گفت من یک معلمم و به جز تماس گرفتن و پیام دادن، به فناوری خاصی نیاز ندارم. بعضی وقتها گوشی اش هنگ می کرد و همچنان که ما در کارگاه مشغول کار بودیم، در گوشه ای باطری موبایلش را در می آورد تا دوباره آن را راه اندازی کند.

اما امسال استاد رضایی انگار فرد دیگری شده است؛ او تبدیل شده است به بازیگر، فیلم بردار، کارگردان و صدابردار. هر روز از داخل کارگاه کلی فیلم آموزشی تهیه می کند، روی آن ها صدا می گذارد و در گروه کلاس مان بارگذاری می کند.

گوینده رادیو هم شده است و مدام صدای ضبط شده اش را می فرستد. حضور و غیاب بچه های کلاس را کنترل می کند و در بیشتر شبکه های مجازی مدرسه، مدیر گروه است. نه تنها همه بچه های مدرسه شماره او را دارند و وقت و بی وقت به او پیام می دهند، بلکه خانواده ها هم مدام با او در ارتباط هستند. وقتی به استاد رضایی فکر می کنم، شخصیتش، به عنوان یک هنرآموز، برایم خیلی قابل احترام است. بارها شنیده ام مشکل هنرجویانی را که گوشی یا اینترنت نداشته اند، خودش حل کرده است.

می گویند معلمی هنر است و در هنر علاقه و عشق حرف اول را می زند. مطمئنم آقای رضایی بزرگ ترین هنرمندی است که من می شناسم؛ چرا که فقط عشق آدم ها را این قدر عوض می کند. روز معلم را به همه این هنرمندان تبریک می گویم.

محمدعلی قربانی

به نمایندگی از تمام هنرجویان